

Summary

Korneva T. Legal and institutional support for electronic information flow of movement through the customs border of Ukraine.

Based on this analysis, the authors describe the state, problems and trends of the legal and organizational support of the electronic information flow of the movement of goods across the customs border of Ukraine. In particular, the analysis of the modern Ukrainian legislation, which regulates public relations in the field of electronic information flow, both legislative and industry regulations and the problems that arise in their application. Studied statistics simplification of customs procedures and logistics with the use of advanced information systems in the customs authorities of Ukraine and the benefits of electronic declaration for the subjects of foreign economic activity.

Key words: electronic information flow, the customs border, customs procedures, the customs authorities, the movement of goods.

Отримано 26.09.2013

УДК 342:95

Р. В. МИРОНЮК

Роман Вікторович Миронюк, кандидат юридичних наук, доцент, професор Дніпропетровського державного університету внутрішніх справ

ОКРЕМІ НАПРЯМИ УДОСКОНАЛЕННЯ ПОЗАСУДОВОГО ПЕРЕГЛЯДУ СПРАВ ПРО АДМІНІСТРАТИВНЕ ПРАВОПОРУШЕННЯ

Оскарження постанови, прийнятої органом адміністративно-деліктної юрисдикції у справі про адміністративне правопорушення, є дієвим способом захисту прав особи на законне застосування до неї заходів адміністративної відповідальності та гарантією для потерпілої особи на відшкодування шкоди, завданої правопорушенням. Європейська правозастосовна практика вказує, що існують різні способи (механізми) оскарження таких постанов як в адміністративному, так і судовому порядку. З огляду на європейські тенденції, вітчизняне адміністративно-деліктне законодавство, яке регулює перегляд справ про адміністративні правопорушення, починаючи з 2008 р. зазнало суттєвих змін, зокрема щодо: запровадження подвійного правового регулювання порядку перегляду судами рішень у справах про адміністративні правопорушення за нормами КАСУ, але з особливостями, визначеними в КУпАП; передбачення апеляційного порядку перегляду таких справ¹.

Вказані зміни суттєво вплинули на правозастосовну практику, про що свідчить те, що за даними офіційної статистики за 2009–2012 рр. із середньої кількості винесених 2 млн 484 тис. постанов у справах про адміністративні правопорушення 458 тис. (тобто 31,8 %) були оскаржені, з них у вищестоящих органах як з ініціативи учасників провадження, так і в порядку внутрівідомчого контролю за законністю притягнення до адміністративної відповідальності – 95 тис. постанов (20,7 %); до суду – 363 тис. постанов (79,3 %). 18,7 тис. постанов суду (тобто майже 6 %) підлягали апеляційному оскарженню, майже 60 % із них були скасовані або змінені апеляційним судом².

Такий великий відсоток оскаржуваних постанов свідчить про свідоме прагнення громадян до захисту своїх порушених прав, свобод та інтересів, а значний відсоток скасованих або змінених у порядку перегляду рішень свідчить про погіршення якості розгляду органами адміністративно-деліктної юрисдикції, в тому числі судами, справ про адміністративні правопорушення та необхідність удосконалення процедури перегляду справ про адміністративні правопорушення в позасудовому, судовому, апеляційному порядку та запровадження касаційного порядку їхнього перегляду.

У той же час запровадження вищевказаних змін призвели до виникнення проблем щодо перегляду справ про адміністративні правопорушення, які зумовлені: по-перше, недосконалістю та розпорошеністю правових норм, які регулюють порядок перегляду справ про адміністративні правопорушення у зв'язку з їхнім оскарженням у позасудовому, судовому та апеляційному порядку; по-друге, відсутністю доктринального тлумачення даних норм, що зумовлює проблеми правозастосовної практики; по-третє, відсутністю єдиних підходів до розуміння цього інституту адміністративно-деліктного процесу. Таким чином, означені проблеми вказують на необхідність удосконалення нормативного регулювання, у першу чергу, позасудового порядку перегляду справи про адміністративні правопорушення.

Оскарження постанови прийнятої органом адміністративно-деліктної юрисдикції до вищестоящего органу або посадової особи, тобто в позасудовому порядку, є ефективним способом перевірки законності прийнятого рішення. Європейська правозастосовна практика вказує, що цей спосіб оскарження рішення прийнятого нижчестоящою посадовою особою до вищестоящої посадової особи є ефективним. Адже керівник органу перевіряючи законність прийнятого підлеглою посадовою особою рішення у справі про адмініст-

ративне правопорушення виносить більш виважене рішення, що зумовлено його вищою досвідченістю, можливістю врахувати нові обставини справи, оцінити додаткові докази, надані потерпілою стороною або стороною обвинувачення. До того ж європейська практика свідчить, що на цьому рівні перевірки матеріалів справи керівником у нього виникає найвищий рівень відповідальності за законність прийняття рішення в результаті оскарження постанови в справі, це пояснюється тим, що прийняте ним остаточне рішення може бути підставою для подання адміністративного позову до суду. Так, відповідно до п. 2 ч. 1 ст. 18 КАСУ місцевим загальним судам як адміністративним судам підсудні усі адміністративні справи щодо рішень, дій чи бездіяльності суб'єктів владних повноважень у справах про притягнення до адміністративної відповідальності³. І тому у випадку, коли керівник органу не дасть належну оцінку законності переглянутого ним рішення у справі, його дії та рішення можуть бути оскаржені до адміністративного суду, тобто на розсуд суду буде поставлена і репутація керівника.

Крім цього, підвищенню рівня законності перегляду адміністративних справ (у тому числі справ про адміністративні правопорушення) керівниками органів публічної адміністрації, на нашу думку, сприятиме запровадження досвіду діяльності адміністративних судів Федеративної Республіки Німеччина, відповідно до якого, по-перше, рішення суб'єкта владних повноважень (у тому числі у справах про адміністративні правопорушення) не може бути напругою оскаржене до суду, а попередньо потребує досудового перегляду вищестоящою посадовою особою суб'єкта владних повноважень, що прийняв рішення; по-друге, суд, переглядаючи справу, дає оцінку законності дій не посадової особи, яка прийняла попереднє рішення у справі, а рішення керівника за результатом перегляду справ, таким чином суд дає оцінку рівню професіоналізму керівника та його репутації; по-третє, що є наслідком останнього, у випадку коли судом двічі протягом року було винесено рішення про визнання незаконних дій, рішень посадової особи суб'єкта владних повноважень (тим більше за наявності одних і тих же підстав), при винесенні третього аналогічного рішення у справі, суд може також прийняти рішення про відсторонення цієї посадової особи від виконання функцій суб'єкта владних повноважень, що є обов'язковим для виконання в публічній службі⁴. Запровадження такого досвіду в Україні підвищить рівень відповідальності посадових осіб суб'єктів владних повноважень за прийняття владних рішень.

Право на оскарження постанови у справі про адміністративне правопорушення є однією з гарантій захисту прав особи, забезпечення законності притягнення до адміністративної відповідальності. Відповідно до ст. 287 КпАП України постанову може бути оскаржено особою, щодо якої її винесено, а також потерпілим. Крім цих осіб, від їх імені скаргу можуть подати законні представники або захисник. Скарги від осіб, які не мають права на оскарження, мають бути повернені скаргникам.

Статтею 289 КУпАП визначено, що скаргу на постанову по справі про адміністративне правопорушення може бути подано протягом десяти днів з дня винесення постанови. У разі пропуску зазначеного строку з поважних причин цей строк за заявою прокурора, особи, щодо якої винесено постанову, може бути поновлено органом (посадовою особою), правомочним розглядати скаргу. Ця норма містить деякі неточності: по-перше, нею не виключено право звернення про поновлення строку звернення потерпілого, що є порушенням його прав; по-друге, потребує уточнення початок плинку строку на подання скарги; по-третє, не визначено, які причини пропуску строку подання скарги слід вважати поважними, і хто дає їм оцінку.

Окремі шляхи вирішення цієї проблеми запропоновані деякими авторами: Р. О. Кукурудз пропонує визначити початок тривалості десятиденного строку на оскарження постанови у справі про адміністративне правопорушення з моменту вручення особі, яка притягнута до відповідальності та потерпілому постанови у випадку їх відсутності під час розгляду справи⁵; Л. В. Кришталь пропонує встановлювати термін тривалості такого строку з моменту вручення під розписку копії постанови особі, яка притягнута до відповідальності, потерпілому, їх представникам⁶. Ми вважаємо, що відновлення пропущеного терміну законодавчо передбачено тільки для особи, стосовно якої винесено постанову. Разом з тим ст. 287 КУпАП передбачає право на оскарження ще й для потерпілого. Тому, необхідно передбачити можливість відновлення вказаного терміну оскарження по заяві особи, яка подала скаргу, або особи, яка правомочна захищати її інтереси, а початок тривалості десятиденного строку на оскарження постанови у справі про адміністративне правопорушення повинен починатися з моменту вручення під розписку особі⁷.

Окремою проблемою є невизначеність в законодавстві переліку поважних причин, за наявності яких орган, що уповноважений переглядати рішення у справі може прийняти рішення про поновлення строку подачі скарги, а також форми прийняття такого рішення. Звісно, що перерахувати в законодавстві всі причини, які можна визначити поважними неможливо з огляду на їх різноманітність, викликану життєвими обставинами, оцінка їх суттєвості повинна залишатись на розсуд органу адміністративно-деліктної юрисдикції. Однак у той же час доцільно вказати на ті причини, які повинні бути обов'язково враховані органом адміністративно-деліктної юрисдикції як поважні, зокрема це: не надіслання (не вручення) копії постанови у справі про адміністративне правопорушення зацікавленій особі, хвороба, відрядження, відпустка останньої, які тривали протягом строку на оскарження. Також, на нашу думку, доцільно було нормативно закріпити положення, відповідно до якого орган адміністративно-деліктної юрисдикції, який відмовив особі в поновленні строку на оскарження постанови у справі про адміністративне правопорушення, повинен повідомити її про це в письмовій формі з визначенням причини відмови.

Оскарження постанови, прийнятої органом адміністративно-деліктної юрисдикції до вищестоящего органу або посадовій особі, не потребує спеціальної форми звернення – лише дотримання загальних вимог,

що встановлені для всіх звернень громадян, у тому числі для скарг, які визначені в ст. 5 Закону України «Про звернення громадян»⁸. КУпАП не встановлює жодних вимог до форми та змісту скарги. Для забезпечення можливості скажника щодо самостійного оформлення скарги на постанову у справі про адміністративне правопорушення та підвищення рівня ефективності та оперативності її розгляду орган адміністративно-деліктної юрисдикції, вважаємо за доцільне законодавчо визначити форму, вимоги та зміст скарги, шляхом доповнення КУпАП статтею 288-1 такого змісту: «Форма та зміст скарги на постанову у справі про адміністративне правопорушення» в якій визначити вимоги до скарги, її зміст, порядок подання та реєстрації.

Також в перспективі розвитку адміністративно-деліктних відносин у напрямі наділення повноважень щодо притягнення до адміністративної відповідальності лише адміністративних органів та усуненні суду від розгляду таких справ (крім судового оскарження рішень по ним) необхідно відійти від практики одноособового перегляду вищестоящим керівником постанов у справах про адміністративні правопорушення з метою виключення упередженості в прийнятті рішень. Необхідно вивчити та адаптувати до вітчизняного законодавства та практики його реалізації досвід окремих європейських країн відокремленого процедурного адміністративно-деліктного права (Франції, Бельгії, Греції) в яких адміністративний акт (рішення) у справі про адміністративне правопорушення переглядається в альтернативному судовому порядку до адміністративного суду та трибуналу або адміністративному порядку до комісії по розгляду скарг, що утворюється адміністративним органом, вищим відносно адміністративного органу, який розглядав справу про адміністративний проступок.

Аналіз результатів практики перегляду справ про адміністративні правопорушення вищестоящим органом (посадовою особою) показує, що в більшості випадків воно здійснюється за спрощеною процедурою, при якій керівник органу, попри свою зайнятість службовими та господарськими справами, доручає перегляд справи своїм підлеглим, найчастіше це керівники або посадові особи юридичних відділів (управлін), які в свою чергу при підготовці керівнику проекту рішення по скарзі в його основу закладають аналіз об'єктивності оскаржуваної постанови, певність доказів скажника та рамки санкції статті, за якою особою було притягнуто до відповідальності. У більшості випадків виклик скажника до органу, який переглядає справу не здійснюється, хоча, наприклад, форма повідомлення про запрошення до підрозділів ДАІ МВС України в додатку 1 до Інструкції з оформлення працівниками Державтоінспекції МВС матеріалів про адміністративні порушення у сфері забезпечення безпеки дорожнього руху нормативно врегульована⁹. Звісно, що це порушує права, в першу чергу, особи, яка притягується до відповідальності особливо в тих випадках, коли її участь при розгляді, а вочевидь, і перегляді справи є обов'язковою (мається на увазі перелік правопорушень визначений у ст. 268 КУпАП). У зв'язку з цим в науковій літературі, на нашу думку абсолютно доречно, висловлюються пропозиції щодо доповнення КУпАП нормою про обов'язковість повідомлення скажника про час і місце розгляду його скарги та передбачити право скажника на його участь при перегляді справи про адміністративне правопорушення¹⁰.

Для унормування адміністративного порядку перегляду постанов у справах про адміністративні правопорушення доцільно доповнити главу 24 КУпАП статтею 292-1 такого змісту: «Розгляд скарги на постанову у справі про адміністративне правопорушення», в якій визначити алгоритм обов'язкових дій, які вчинює орган адміністративно-деліктної юрисдикції при публічному розгляді справи.

Відповідно, до ст. 293 КУпАП органом (посадовою особою) в результаті розгляду скарги або подання прокурора на постанову по справі про адміністративне правопорушення одного з таких рішень: 1) залишення постанови без зміни, а скарги або подання прокурора без задоволення; 2) скасування постанови і надіслання справи на новий розгляд; 3) скасування постанови і закриття справи; 4) зміну заходу стягнення в межах, передбачених нормативним актом про відповідальність за адміністративне правопорушення, з тим, однак, щоб стягнення не було посилено. Попри тлумачення щодо підстав прийняття вищеназваних рішень, надане у Постанові Пленуму Верховного Суду України від 5 грудня 2003 року № 10, на практиці виникають проблеми, пов'язані з обґрунтованістю їх прийняття та доцільністю винесення таких рішень¹¹.

Так, недоречним та мало вмотивованим є рішення про скасування постанови і надіслання справи на новий розгляд. Адже, орган адміністративно-деліктної юрисдикції (посадова особа), який переглядає справу у зв'язку з оскарженням постанови по ній, будучи вищестоящим органом (посадовою особою), наділений більш широкими повноваженнями та має більш високий рівень правової грамотності та досвідченості, може самостійно дати оцінку нововиявленим обставинам у справі, дослідити та дати кваліфіковану оцінку раніше не дослідженим доказам, визначити ступінь порушення чи невірного застосування матеріальних або процесуальних норм без надіслання справи на новий розгляд. До того ж це спростить процес притягнення особи до адміністративної відповідальності та буде відповідати принципу економічності адміністративно-деліктного провадження при якому на розгляд і вирішення справи про адміністративне правопорушення здійснюється в найбільш короткий термін з якомога найменшими затратами адміністративного ресурсу, особливо коли мова йде про застосування незначних штрафних санкцій. Адже в іншому випадку при направленні справи на новий розгляд виникають ряд питань: кому надсилається справа, і в який термін повинен здійснюватись її новий розгляд, і чи не буде з урахуванням нього перевищено двохмісячний термін притягнення особи до адміністративної відповідальності, по закінченню якого, у відповідності до п. 7 ст. 247 КУпАП провадження у справі підлягає закриттю?

Ще однією проблемою правового регулювання адміністративного перегляду постанов у справах про адміністративні правопорушення є відсутність форми та змісту рішення, яке виноситься в результаті роз-

гляду скарги. Але очевидно, що дане рішення оформляється у формі постанови, а її зміст, за аналогією, повинен відповідати змісту постанови у справі про адміністративне правопорушення, визначеному в ст. 283 КУпАП.

Таким чином, у результаті аналізу позасудового перегляду справ про адміністративні правопорушення, висловлено та обґрунтовано окремі пропозиції щодо його процесуального удосконалення шляхом закріплення в главі 24 КУпАП норм про визначення: у ст. 289 початку тривалості десятиденного строку на оскарження постанови у справі про адміністративне правопорушення; причин пропуску строку на оскарження, який потребує поновлення за заявою вказаних осіб; у ст. 288-1 форми, змісту та вимог до скарги на постанову у справі про адміністративне правопорушення; у ст. 292-1 порядку розгляду скарги на постанову у справі про адміністративне правопорушення та прийняття рішення по ній.

¹ Кодекс України про адміністративні правопорушення: Закон від 7 грудня 1984 р., № 8073-X // ВВР УРСР. – 1984. – № 51. – С. 1122.

² Аналітичний огляд стану здійснення судочинства місцевими та апеляційними адміністративними судами у 2012 році [Електронний ресурс] // Режим доступу: http://www.vasu.gov.ua/ua/generalization_court_practice.html?_m=publications&_t=2483

³ Кодекс адміністративного судочинства України від 6 липня 2005 року № 2747-IV // Відомості Верховної Ради України. – 2005. – № 35–36, № 37. – Ст. 446.

⁴ Адміністративне деліктне законодавство: зарубіжний досвід та пропозиції реформування в Україні / Центр політико-правових реформ; автор-упоряд. О. А. Банчук; рец.: В. К. Колпаков, Д. М. Лук'янець. – К.: Книги для бізнесу, 2007. – 912 с. – С. 134.

⁵ Кукурудз Р. О. Особливості інституту апеляції в адміністративно-деліктному процесі / Р. О. Кукурудз // Держава і право: юридичні і політичні науки. – № 46. – 2011. – С. 237–243. – С. 239.

⁶ Кришталь Л. В. Порушення провадження по скарзі на постанову у справі про адміністративне правопорушення / Л. В. Кришталь // Митна справа. – № 1. – 2012. – Ч. 2, Книга 2. – С. 312–317. – С. 314.

⁷ Миронюк Р. В. Особливості реалізація правового статусу учасників адміністративно-деліктного процесу на стадії перегляду справи про адміністративне правопорушення / Р. В. Миронюк // Науковий вісник Дніпропетровського державного університету внутрішніх справ: Збірник наукових праць. – 2011. – № 4. – С. 213–220. – С. 145.

⁸ Інструкція з оформлення працівниками Державтоінспекції МВС матеріалів про адміністративні порушення у сфері забезпечення безпеки дорожнього руху: Наказ МВС України 26.02.2009 № 77 // Офіційний вісник України. – 2009. – № 34. – Ст. 1193.

⁹ Інструкція з оформлення працівниками Державтоінспекції МВС матеріалів про адміністративні порушення у сфері забезпечення безпеки дорожнього руху: Наказ МВС України 26.02.2009 № 77 // Офіційний вісник України. – 2009. – № 34. – Ст. 1193.

¹⁰ Кишинський А. В. Перегляд постанов у справах про адміністративні правопорушення в адміністративному порядку: зміст та прогалини у правовому регулюванні / А. В. Кишинський // Часопис Київського університету права. – № 2. – 2011. – С. 113–117. – С. 115.

¹¹ Про деякі питання перегляду постанов судів у справах про адміністративні правопорушення: Постанова Пленуму Верховного Суду України від 5 грудня 2003 року № 10 // Судова практика у справах про адміністративні правопорушення (2003–2005 рр.) / За заг. ред. В. Т. Маляренка. – К.: Юрисконсульт, 2006. – 498 с. – С. 138.

Резюме

Миронюк Р. В. Окремі напрями удосконалення позасудового перегляду справ про адміністративне правопорушення.

У статті, на підставі аналізу позасудового перегляду справ про адміністративні правопорушення, висловлено та обґрунтовано окремі пропозиції щодо його процесуального удосконалення шляхом закріплення у главі 24 КУпАП норм про визначення: початку тривалості та причин пропуску строку на оскарження; форми, змісту та вимог до скарги на постанову у справі; порядку розгляду скарги на постанову у справі про адміністративне правопорушення та прийняття рішення по ній.

Ключові слова: адміністративна відповідальність, справа про адміністративне правопорушення, позасудовий перегляд справ.

Резюме

Миронюк Р. В. Отдельные направления совершенствования несудебного пересмотра дела об административном правонарушении.

В статье, на основании анализа внесудебного пересмотра дел об административных правонарушениях, высказано и обосновано отдельные предложения по его процессуальному усовершенствованию путем закрепления в главе 24 КоАП норм об определении: начала продолжительности и причин пропуска срока на обжалование, формы, содержания и требований к жалобе на постановление по делу; порядка рассмотрения жалобы на постановление по делу и принятия решения.

Ключевые слова: административная ответственность, дело об административном правонарушении, внесудебный пересмотр дел.

Summary

Myronyuk R. V. Some areas of improvement court review the case of an administrative offense.

The article is based on the analysis of extra-judicial review of administrative offenses, expressed and proved some suggestions for its improvement by fixing procedure in st.24 administrative law rules on the definition: the beginning of the duration and reasons

for missed deadline to appeal, form, content and requirements for the resolution of complaints case, the order of the resolution of the complaint and a decision on it.

Key words: administrative responsibility, the case of administrative violation, non-judicial review cases.

Отримано 11.09.2013

УДК 355.1

С. Ю. ПОЛЯКОВ

Станіслав Юрійович Поляков, кандидат юридичних наук, доцент, завідувач кафедри Національного університету «Юридична академія України імені Ярослава Мудрого»

ОСОБЛИВОСТІ СТАТУСУ ТА МІСЦЕ ЗБРОЙНИХ СИЛ УКРАЇНИ У СТРУКТУРІ СЕКТОРА ОБОРОНИ ДЕРЖАВИ

В умовах розбудови правової держави організація та діяльність Збройних Сил України повинна бути спрямована на використання її найважливіших функцій, таких як оборона, захист суверенітету та територіальної цілісності. Це пов'язано з тим, що Збройні Сили України є невід'ємною складовою Української держави, а також важливим атрибутом державності.

Безперечно, Збройні Сили України є специфічним утворенням. Відповідно до ст. 1 Закону України «Про Збройні Сили України» під останніми розуміється військове формування, на яке відповідно до Конституції України покладається оборона України, захист її суверенітету, територіальної цілісності й недоторканності. Ю. П. Битяк під Збройними Силами України розуміє військову державну структуру, що призначена для збройного захисту суверенітету, незалежності, територіальної цілісності та неподільності України від військового нападу або загрози військового нападу із зовні¹.

Під Збройними Силами СРСР автори радянського військового енциклопедичного словника розуміли воєнну організацію Радянської держави, призначену для захисту соціалістичних завоювань радянського народу, свободи та незалежності СРСР².

Водночас з огляду на те, що Збройні Сили України не є однорідними та мають у своєму складі структурні підрозділи, які можуть бути віднесені як до органів державної влади, так і до допоміжного апарату (різноманітні підприємства установи), не можна говорити про те, що Збройні Сили України належать суто до державного апарату. На підтвердження цього слід зазначити, що у Збройних Силах функціонують одночасно, наприклад, Військова служба правопорядку Збройних Сил України як правоохоронний орган, різноманітні підприємства, що виробляють озброєння, продукцію для Збройних Сил, багато вищих військових навчальних закладів, на які покладається підготовка відповідних фахівців для потреб Збройних Сил України.

Тобто йдеться про те, що Збройні Сили України займають специфічне місце, вбираючи в себе ознаки як частини державного апарату, так і допоміжного апарату. У зв'язку з цим слід підкреслити, що Збройні Сили України є підкреслити неодмінним та важливим елементом механізму держави, що вбирає у себе як ознаки апарату держави, так і ознаки допоміжного апарату. Тому їх варто розцінювати як окрему складну систему, яку слід особливо виокремлювати, враховуючи їх специфіку та завдання. Тому, виходячи з вищевказаного, уявляється актуальним та своєчасним розгляд Збройних Сил України у структурі Сектора безпеки та оборони.

Те, що Збройні Сили України є складовою частиною механізму, не викликає сумнівів. Б. О. Демидов, О. Ф. Величко та І. В. Волощук, ототожнюючи механізм держави й державний апарат та зводячи ці два терміни до одного – механізму держави, вважають її важливим елементом збройні сили. Збройні сили більшості країн світу деполітизовані та департизовані. Їх головна мета – захищати суверенітет та територіальну цілісність держави незалежно від інтересів різноманітних партій та політичних течій. Структура і функції збройних сил визначаються конституцією держави та специфічними законодавчими актами (законом про оборону, законом про збройні сили, законом про військову службу та ін.)³.

Відносно недавно в українській державотворчій практиці з'явилося нове комплексне утворення, що повинно було охопити всі органи державної влади, Збройні Сили України, інші військові формування – сектор безпеки і оборони. Відповідно до Резолюції ПАЄ 1713 від 2007 р. сектор безпеки може складатися з вищих органів управління, збройних сил, поліції у формі або в цивільному, жандармерії, служб розвідки, прикордонних служб, служб внутрішньої безпеки, а також міліції та військових формувань, що працюють на країну або пов'язані з нею.

Слід звернути увагу, що термін «сектор безпеки і оборони України» не є усталеним і не має чітких традіцій його вживання. Разом із тим слід ураховувати, що він поступово входить у державотворчу практику